

GETTY

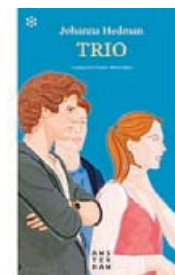
Desig i bellesa en una seductora novel·la generacional

ANNA CARRERAS

Amb traducció d'Ivette Miravittles, l'editorial Amsterdam publica *Trio*, l'enlluernador debut literari de Johanna Hedman (Estocolm, 1993), traduïda ja a més de dotze idiomes. Una novel·la que està captivant milers de lectors de tot el món; una història contemporània i atemporal alhora sobre la complexitat de la condició humana i de les relacions personals, i un homenatge a la imprescindible construcció de la identitat. *Trio* narra la relació de tres amics, la Thora, l'Hugo i l'August, que s'endinsen en el món

adult amb una amistat aparentment sòlida, de xauxa permanent, sortides nocturnes en bicicleta i viatges per Europa. Els tres amics es troben a Estocolm quan tenen vint anys. La Thora i l'August són amants intermitents i amics des de la infantesa. L'Hugo s'infiltra en el seu món. La novel·la de Johanna Hedman comença anys més tard, quan l'Hugo, distanciat de la Thora i l'August des de fa molt temps, rep la visita de la filla de la parella, la qual té moltes preguntes i poques respostes i confia en la sinceritat de l'Hugo. Acte seguit, el lector retrocedeix diverses dècades per desxifrar la història del que li va passar a aquest trio quan eren joves.

D'Estocolm a París, de Berlín a Nova York, Johanna Hedman captura un estat d'anhel i nostàlgia irresistible, una sensació gairebé dolorosa de la bellesa fugaç i sorprenent del fet d'estar viu que sedueix a cada pàgina. La seva escriptura recorda Sally Rooney, amb uns personatges orbitant-se mútuament en una dansa de vacil·lació i desig, lluitant amb els eters riscos de la intimitat. De la mateixa manera, *Trio* també recorda F. Scott Fitzgerald i el cinema de la Nouvelle Vague, amb les seves nits blaves i febrils i les albaides de joves pàl·lids com la cera quan la ciutat verge se'ls obre al davant. El conflicte arriba quan es fan evidents

TRIO
JOHANNA HEDMAN
AMSTERDAM
TRAD. IVETTE
MIRAVITLLAS
378 PÀG. / 20,90 €

les diferències de classe, la base cultural o les visions contraposades respecte a l'amor. La Thora pertany a la vella elit social d'Estocolm, l'August estudia publicitat malgrat les seves inquietuds artístiques i l'Hugo és un jove d'origen humil que s'acaba de traslladar a la capital, mira el món des d'una mena de filtre d'exclusió i al·lucina amb els privilegis i els luxes de la parella. L'apropament i la vulnerabilitat són dos temes més d'aquest edifici emocional que és *Trio*.

Joves atrapats en el capitalisme

Al llibre *Eros dulce y amargo*, Anne Carson escriu sobre la triangulació del desig pertorbat tant en Catul com en Sòfocles. Es tracta d'un desig que està en moviment, però la conclusió bàsica és que el triangle sempre té una base dramàtica i sol acabar en tragèdia. Hedman construeix a *Trio* una novel·la conversacional sobre la dificultat i el risc de les relacions humanes quan encara no s'està prou format, en aquell trànsit entre la infantesa i l'edat adulta, quan es descobreix i es construeix la pròpia identitat social, individual i sexual a còpia de set d'afecte. Hedman dibuixa psicològicament molt bé els arquetipus dels joves d'avui, que viuen en temps de capitalisme i consumisme omnipresents: n'hi ha que miren de combatre-ho, d'altres només criden consignes d'esquerra mentre tenen bones feines i hereten diners dels pares. *Trio* es perfà com una novel·la generacional arrelada al present, a les nostres pors, dilemes i incertesa sobre què és l'existència.

Quan es tenen vint anys no hi ha normes ni fronteres, i l'individualisme és una religió. Les relacions solen ser indefinides perquè es viu la vida al marge dels contextos, i la visió d'un paradís en els rics països escandinaus només és un miratge de la crua realitat. ♦♦

Un llibre per ballar sobre el volcà de la memòria

DAVI VIDAL CASTELL

Desxifrar d'on neix el que som –i el que tenim al davant– exigeix una lluita constant. A l'escola, a l'institut i en el primer amor, els relats de Lutz Seiler a *El pes del temps* (Club Editor) evocuen un món extingit, vestigial, de l'antiga Alemanya de l'Est, en una província emboirada pel fum de les mines. El narrador hi busca la significació i la transcendència dels petits fets que visita des de la memòria, els indicis que li permeten descobrir quan la seva vida es va començar a separar del comú.

El primer relat, *El petó a la caputxa*, ressegueix un dia d'escola d'un vailet "espantosament desorientat", que tot just recuperat d'una lesió que li marca el cap amb una cicatriu, "veu més del que hi ha". El nano arriba massa d'hora a escola cada dia, i espera sol, arraulit entre arbustos o enfilat a una noguera perquè no el prenguin per ximble. A més de les classes, com que ho perd tot, n'escriu descripcions en petits bocins de paper i baixa al soterrani a recitar l'aspecte de les

pèrdues davant d'un bidell geperut que seu en una trona feta de desenes d'objectes perduts. L'elegia del nano emociona discretament el geperut, que el fa baixar cada dia només per sentir-lo, com un poeta del que no hi és.

El segon relat gira al voltant dels escacs, que fa de motiu recurrent en la relació silenciosa d'un nen amb un pare distant, amb qui de dia treballa en un terreny a la vall de l'Schnauder i, de nit, dins d'una petita cabana, juga en un tauler portàtil. Un bon dia el nen el guanya, i ja no hi tornen a jugar més. No sabem si és orgull ferit o que el pare entén que aquella etapa senzillament ha acabat, però el nen enyora aquella intimitat.

Els escacs són també l'eix temàtic del tercer relat, *Gavroche*, nom d'una petita, enigmàtica campiona de qui el jove protagonista s'enamora tot i que sempre, sempre refusa de jugar-hi al·legant que ha deixat d'entendre el joc. Sospitem una connexió entre aquesta història i l'anterior, i hi detectem la mateixa línia simbòlica de fractura, al voltant d'un tauler, entre el jo i els altres. Les tripulacions a la deriva

GETTY

EL PES DEL TEMPS
LUTZ SEILER
CLUB EDITOR
TRAD. JOAN FERRARONS
160 PÀG. / 16,50 €

són un motiu recurrent en l'obra de Seiler, que és, fonamentalment, un poeta? Després de llegir *Kruso*, la novel·la que fa pocs anys va estendre la seva reputació literària, on un grapat de dissidents de la RDA miraven de fugir des d'un hotel-barco menat pel balzaquí *Kruso* en una petita illa, la temptació de buscar naufragis de processos col·lectius i d'identificar aquest leitmotiv de la tripulació abandonada en aquests relats –que són, de fet anteriors– és molt gran, i sospito que encertada.

Si la funció del crític és desvelar, o cercar si més no, que hi ha a sota del text, què hi planta l'autor, aquí val a dir que Lutz Seiler es pregunta sobre quin espai de construcció té l'individu en un entorn opressiu, les claus del qual són un misteri, sobretot quan topem amb qüestions com l'emergència pertorbadora de la mort, el desdeny patern o l'arbitrarietat de l'amor. I prenem consciència que el destí és un procés implacable de desintegració de l'home que, de sobte, se sent estrany a la seva vida. En paraules de Heinrich Heine, estem ballant sobre un volcà, però –vinga!– hi ballem. ♦♦